

Fényugár

Evangéliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

BŐVÖLKÖDŐ ÉLET

Az Úr az én pásztorom.
Szent bizonyosság.

Nem szükölködöm.

Bővölködés.

Fűves legelőkön nyugtat engem és csendes vizekhez terelget engem.

Kielégített vágyódás.

Lelkemet megvidámitja, az igazság ösvényein vezet engem az ő nevéért.

Biztos vezetés.

Még ha a halál árnyékának völgyében járok is nem félek a gonosztól.

Fény a sötétben.

Mert te velem vagy, a te vessződ és botod, azok vígasztalnak engem.

Isten oltalma alatt.

Asztalt teritesz nékem az ellenségeim előtt.

Ünnepi lakoma a szükség idején.

Elárasztod fejemet olajjal; csordultig van a poharam.

Túláradó élet.

Jóságod és kegyelmed követnek engem életem minden napján.

Pillantás a jövőbe.

Az Úr házában lakozom hosszú ideig.

Óthon.

„A régiek elmúltak, ímé minden újjá lett“.

A régi és új életünk minden napján, sőt minden órájában, minden pillanatában változik. Csak az a kérdés, hogy az új jobbat jelent-e számunkra a réginél. Sokan vannak, akik a régít sohasem szeretnék elhagyni, mások pedig, akik szüntelen az újat óhajtják.

Kik az előbbiek és kik az utóbbiak? Megszerettem a régi körülményeimet, viszonyaimat, élvezeteimet, társaságomat. Életmódomat, s nem akarom azokat elhagyni. Vagy, únom a régít, károsnak, hiányosnak, tökéletlennek találom, s vágyom valami új után. Földi körülményeinkben bizonyos határokon belül talán módunkban áll dönteni az egyik vagy másik irányban, azonban van egy terület, ahol minden emberi terv, vágy, átkarás, erőszak hiábavalónak bizonyul, s ez a léleknek világa. „Akaratom vagyon a jóra, de, hogy azt véghezvigyem, nem tehetem“, így sóhajtott fel egy ember, ki minden erejét megfeszítette, minden képességét felhasználta arra, hogy a régít eltávolítsa és újat kezdjen az életében. Nem sikerült neki. De nemcsak neki, hanem az emberek millióinak sem. Neked sem, kedves olvasóm, ha az emberek emez osztályához tartozol. Nem sikerült életednek lefolyt éveiben, nem az 1927-ik évben és nem fog sikerülni 1928-ban sem.

Reménytelen, boldogtalan állapot. Nem jó lezárni egy évet, amikor az önvádnak tengere veszi az embert körül, s annak hullámai már-már a tenger mélységébe juttatják. Mi lesz velem, ha ez így folytatódik egész életemen át, s mi lesz akkor, ha majd nem csupán egy esztendő, hanem egész földi

életemnek az ideje lezárul. Következik-e azután valami új, a réginél jobb az én számomra? Nem hiszem. Így jutnak el az emberek arra a rettenetes és kétségbeeső lépésre is, hogy a reménytelenségnek idejét önmaguk zárják le, ki mondván azt, hogy az új nem lehet jobb a réginél. Vajjon az öngyilkosoknak ezrei, akiknek sírját az egész világon mindenfelé felkereshetjük, nem erről beszélhetnek-e nekünk rettenetes, velőtrázó jaiskollyal?

Kedves Olvasóm, engedd meg, hogy én ezzel szemben a Biblia álláspontjára helyezkedjek és az Úr szavával figyelmeztesselek: — vigyázz, a kétségbeesés és reménytelenség az ördögnek a munkája. A te számodra jobbat készített az Úr. Csak egyre van szükséged, hogy meghalljad az Ő szavát, hokior így szól hozzád: „Jőjj én hozzám, te megfáradott és megterhelt lélek, s én megnyugosztlak téged“.

Kövesd azoknak millióit, akik az ő hajótörött életükkel, bánatukkal, terhükkel és reménytelenségükkel Óhózzá mentek. Senki sem tud rajtad segíteni. Tenmagad legkevésbé, de Ő tud és akar. Halld az Ő szavát: „Ímé mindeneket újjá tészek“. „Új szívet adok néktek“, s ezzel új életet, hogy elmondhassátok: „A régiek elmúltak, ímé minden újjá lett“. Ha vágyol a szabadulásra, ha vágyol arra, hogy terheidtől igazán megszabadulj, nem lesz nehéz ezt a lépést megtenned. Nem lesz nehéz néked bevallani Ő előtte életednek minden kudarcát, minden sikertelenségét, minden bűnét, minden baját és letenni életedet annak kezébe, Aki mindeneket megújíthat. Nem lesz nehéz néked porig alázkodni Ő előtte és felvenni az Ő igáját, az engedelmisségét, amely elkísérhet életednek határáig, sőt

azon túl is, mint ahogy Ő, a te Urad, te helyetted, te éretted „engedelmes volt mind halálig, még pedig a keresztfának haláláig”. S azt sem lesz nehéz elhinned, hogy az Úr iránt való feltétlen engedelmességnek élete könnyű és boldog élet, mert hiszen Ő maga mondotta: „vegyétek fel az én igámat, az én igám gyönyörűsége és az én terem könnyű”. Nehéz, sőt lehetetlen annak, aki a régihez ragaszkodik, de könnyű és lehetséges annak, aki hisz.

Az Úr Jézus beszél az ő nyugalmáról, békességéről, teljes örömről, mely Ő nála van és amelyet mindenkinek felajánl, ki megindul a szoros kapun át a keskeny úton, hogy eljusson oda, ahol Ő van. „Ahol én vagyok, ott léssen az én szolgálóm is”. „Elmegyek és elkészitem néktek a helyet és azután eljövök és felveszlek titeket én magamhoz”. Vajjon nem minden értelmet felülmuló dicsőséges reménység ez a hívő ember számára? Sőt boldog bizonyosság, mert annak, amit hisz, zálogát már e földi életben elveszi: „általment a halálból az életre” — van boldog és új élete! Új év, új időszak indult meg az ő életében, s bár a megújulást naponként tapasztalja, mint ahogy az Úrnak kegyelme napról napra megújul, az Ővéi felett, mégis boldog várakozással tekint a legnagyobb megújulás felé, amikor végérvényesen lezárul a régi, amikor örökre megszűnik a bűn, sóhaj, fájdalom, amikor az Úr maga töröl le a szemekről minden könnyet, s ő bemehet a kapukon a városba, az új Jeruzsálembe, „ahol éjszaka többé nem léssen”, — hanem az Úr lesz az övéinek örökkévaló világoSSága.

Kérdések kérdése a te számodra: vágyódsz-e ezután az új után, ez után a teljes megújulás

után, s akkor szívemből kívánhatok néked boldog új eszrendőt, s tudom is egészen bizonyosan, hogy az boldog lesz, nagyon boldog.

P. I.

Oh, add vissza az ifjúságomat.

Egy francia író leírja egy boldogtalan ifjú Szilveszter-éjszakáját. Álmban öreg ember volt, kibámult a sötét éjszakába, majd kétségbeesetten nézett az égre és lefelé a hóval borított földre.

A sír vár már reá és nem visz magával mást oda, mint egy életet tele tévelygéssel és bűnnel, kiélt testet, megtépett lelket és nagy-nagy bánatot. Kétségbeesetten kiált az égre: „Add vissza az ifjúságomat.” — Bolygófényt vél látni a völgyben, a mocsár felett: „Ezek az én elvesztegetett napjaim” — mondja. Csillag hull le az égről és a földön elvész: „Ez vagyok én”, sírja bele az éjszakába. „Oh, add vissza elveszett ifjúságomat”, — kiált újra, meg újra bűnbánattal a szívében.

És visszajött, mert ez csak Szilveszter-éjszakai rémes álom volt. Még ifjú volt és előlről kezdhetette az életet az Úr Jézussal.

Bizonyosság.

*Bizton tudom, hogy semmi, ami vár rám,
El nem szakíthat tőled, Jézusom,
S hogy, bár kereszti és szenvedések árán,
Te jól vezetsz, azt is bizton tudom.*

*Te adsz erőt imádkozni, virrasztáni,
S oly úton járni, mit nem érhetünk,
S véghez viszed, — mert hisz nem tudjuk azt
Hogy győzedelmes lesz az életünk. [mi, —*

*Dicsőítést szerezni nagy nevednek,
Szolgálni, élni, hű Urunk, neked,
Ó hadd legyünk mi tisztá-éltű szentek,
Kik hirdetik mentő szerelmedet.*

Németből fordította Vargha Gy.-né.

Láthatatlan erő.

Egy szállodában történt, hogy egy előkelő urat telefonhoz hívtak. „Kérem, mondja, hogy nem vagyok itthon” — szólta az úr a szállodai szolgálóhoz. „Bocsásson meg uram,” — felelte a szolgáló, — „de ezt nem mondhatom, mert nem igaz.” Az előkelő úr nagyon megharagudott és rákiáltott a szolgálóra: „Hogy meri nekem ezt mondani? Menjen azonnal a telefonhoz!” A szolgáló udvariasan és tisztességtudón, de mereven megtagadta az úr parancsát. Az urat ez annyira felizgatta, hogy a szolgálót a szobájába hívatta és felvilágosítást kért érthetetlen viselkedéséről.

„Hiszek az Úr Jézusban és ezért nem hazudhatok. Azelőtt én is megteltem, de most már nem teszem.

Az előkelő kereskedő ezt soha többé nem felejtette el. Ilyent ő még nem hallott. A szolgáló néhány szava tüske gyanánt maradt meg a lelkiismeretében.

Ki nem fizetett számlák.

Ahányszor Szilveszter közeledik, mindig eszembe jut az a történet, amit egyorvostól hallottam. — Néhány év előtt a következő levelet kapta:

„Egyidejűleg póstautalványon küldök harminchat pengőt. 30 év előtt, amikor még a szüleimmel B.-ben laktam, fejsérülésem volt és Doktor úr a kezelés végén a kezelésért 36 forintot számított. A szüleim nem sokkal ezután tönkrementek és a számlát nem fizették ki. Később katona voltam, megnősültem és bányász lettem. Amikor néhány év múlva egy Szilveszter estén megismertem az Úr Jézust, eszembe jutott ez a kifizetetlen számla, annak dacára, hogy akkor

még mint gyermek a szüleimnél voltam és így én nem tartoztam fizetni. Mostanáig olyan rossz anyagi viszonyok közt voltam és tíz gyermeket kellett eltartanom, hogy nem tudtam ezt a nagy öszszeget nélkülözni. Most végre olyan körülmények közt vagyok, hogy Isten és emberek előtt rendezni tudom ezt az ügyet.”

Nagy volt a bányász meglepetése, amikor néhány nap múlva a következő levelet kapta az orvos aláírásával: „Mellékelve küldöm a 36 pengőt elismerésül nemes gondolkozásáért. Nagyon örültem a levelének és kérem, hogy imádkozzék értem is és a családomért, hogy mi is megismerhessük az Úr Jézust.”

Ha ezt a két levelet elolvassuk, necsak örülünk nekik, hanem tegyük meg mi is ugyanazt. Bizonyosan vannak sokan közülünk is, akik még tartoznak valamely öszszeggel. És mi minden tapad még egyesek kezéhez és lelkiismeretéhez? Megfizetted már minden adóságotat? Ha nem, úgy tedd meg ma. Ne vigyél magaddal semmi elintézetlen tartozást sem lelki téren, sem pénzügyben az újévbe.

Ítélet.

Goumette, a francia forradalom egyik legvéresebb szájú szónoka, egyik istentagadó beszédében így szólt:

„Ha Te, Isten létezel, miért nem zúdítasz egy mennykövet a fejemre, hogy megölj?” Nem sokkal ezután összekulönbözött gonosz társaival és Robespierre 1794. április 13-án guillotinalálra ítélte.

Amikor a vérpadra vitték valaki így kiáltott: „Most küldi rád az az Isten, Akit te tagadsz, a mennykövét!”

Örökség.

Dora a szegényes kis karácsonyfát diszította. Béna édesanyja szomorúan ült a tolószékben. Az apa meghalt, vagyon nem maradt utána és a gyermekek alig tudták a legszükségesebbet is megkeresni. Különösen fájdalmasan érintette az anyát, hogy a leánya keresztanyja nagy örökséget ígért nekik és nem adta meg. A halálos ágyán ijedt tekintete az éjjeli szekrényt kereste és miközben odamutatott elcsukló hangon a leány nevét mondta.

Ez tehát az örökség. — Aleánka befejezte a karácsonyfa diszítését, a bátyja is hazajött a hivatalból és nemsokára gyertyafényben ragyogott a kis fácska. A gondok eltűntek. Egyszerre Dóra hangosan felkiáltott. A fehér függöny az egyik gyertya lángjától meggyulladt. A fiú hirtelen fenntermett az éjjeli szekrény tetején és egy kendővel leborította a lángoló függönyt. Szomorúan nézte Dóra a megégett függönyt és az éjjeli szekrény tetejét, ami eltörött. De a repedés alatt nagy meglepetésükre egy titkos fiókot találtak és abban Dóra keresztanyjának a végrendeletét.

Boldog szívvel adtak hálát Istennek, aki ily kegyelmesen megsegítette őket. Egyszerre minden anyagi nehézségüktől megszabadultak.

KÜLMISSZIÓ

Meghallgatott imádság.

Missziói példázat.

Volt egyszer egy asszony, aki minden este elvégezte az imádkozását és néha a misszióért is imádkozott. Részletekbe nem bocsátkozott, hiszen annyi misszionárius és missziós társaság van a világon, s

ha ő nem igen tudott is róluk, a jó Isten úgy is tudja, hogy melyik hol van és mire van szüksége, így hát sokkal könnyebb és egyszerűbb volt általában „a misszióért” imádkozni.

Adakozott is néha a misszióra. Abban a gyülekezetben, amelyikhez tartozott, volt évenként néhány missziói ünnepély, s mikor a gyűjtésre került a sor, sohasem mulasztotta el ez az asszony, hogy letegye a maga tizedjét, vagy talán többet is a tányérba. Úgy látszott, mintha mindent megtenne, amit tehet.

Egy ilyen missziói ünnepély alkalmával történt, hogy egy misszionárius nagyon bátorító, érdekes, sőt mulatságos tapasztalatokról számolt be missziói szolgálatából, úgy, hogy az asszony így gondolkodott magában: „Nem is olyan rossz dolog misszionáriusnak lenni — egy kis utazási alkalom — s én úgy belefáradtam már az itthoni életbe — kevés jövedelem, sok kiadás, — aztán ott az a jó meleg éghajlat”. S összeborzongott hideg szobácskájában. Akkor este így imádkozott: „Uram, most alkalom volna kimenni a misszióba, könnyítsd meg egy kicsit az életemet. Itt annyi dolgom van, hogy nem bírok vele; óh milyen szívesen cserélnék avval a misszionáriussal”.

Ezen az éjszakán azt álmodta, hogy halálán volt s a halál anyyala közeledett felé s így szólt: „Imádságod meghallgattatott, meg van engedve, hogy körülutazhasd a missziói területeket”. S egy pillanat múlva Kinában találta magát. „Óh milyen szép hely ez”, akarta épen kiáltani, de ebben a percben jajgatót hallott egy házból. Egy kis leány hangja volt, akinek, kínai szokás szerint, épen a lábaféjét kötötték hátra, hogy kicsi maradjon. Az asz-

szony igyekezett elzárni a fülét a fájdalmas kiáltás előtt, de mikor a gyermek arcát meglátta, a saját kis leányára ismert benne. Magához ragadta s így kiáltott: „Nem, ennek nem szabad megtörténni, ezen a szokáson változtatni kell!”

A következő pillanatban Afrikában volt, s látta, hogy adnak és vesznek fiatal leányokat és asszonyokat. Így sóhajtott: „Ez bizony helytelen dolog, jobb volna, ha nem tennének így”. De mikor tekintetét egy sötét női arc halálos szomorúsága vonta magára, egyszerre fölismerte a saját testvére vonásait, s így kiáltott: „Csak ezt ne, ez lehetetlen!”

Az angyal tovább vitte az asszonyt Indiába. Ott épen vidám mennyegzői ünnepély volt, s az asszony megkönnyebbülve így szólt: „Itt legalább boldogságot látok”. Meghívták, hogy vegyen részt a lakodalomban; a vőlegény ugyan öreg volt, s igen gonosz arcú, a menyasszony ellenben egy egészen kicsiny, ártatlan leányka volt. „Ragaszkodnak a régi szokásaikhoz, pedig jobb volna, ha abba hagynák”, gondolta az asszony szomorúan. De mikor közelebb ment a kis menyasszonyhoz, s az ránézett ijedt gyermekszemeivel, akkor az asszony elsikoltotta magát, hiszen a saját gyermeke volt, s ajkairól megint előtört a kiáltás: „Csak ezt ne, nem, nem, ennek nem szabad megtörténni”.

Az angyalhoz fordult: „Elég, többet nem bírok elviselni. Örökké emlékezetemben maradnak-e ezek a dolgok, s nem leszek képes megakadályozni őket?” „Szeretnél visszamenni a földre, hogy változtass rajtok?” kérdezte az angyal. „Hadd menjek vissza, mert az üdvösség ezen az áron nem üdvösség, s a nyugalom ilyen emlékekkel nem nyugalom.”

Az asszony fölébredt, de nem hitte, hogy mindez csak álom volt. Következő este így imádkozott: „Uram, hadd menjek el és hadd segítsek.” Sokáig imádkozott így, de nem jött meghallgatás. Végre megtanult így imádkozni: „Uram, én nem tudom, hogy kell imádkoznom, de arra kérlek, add meg, hogy hozzájárulhassak, hogy mások kimenjenek, add, hogy tehessek valamit, ami őket erre reásegíti.” S ez az imádság meghallgatásra talált, bár ő ezt nem vette észre. S mikor érkezett halála órája, így szólt az asszony: „Olyan keveset tettem; megróbáltam, de semmit se végeztem, s csak azt szeretném tudni, hogy részt vettem-e egy kicsit mások megsegítésében.”

Az asszony meghalt, de most nem angyal jött elébe, hanem olyan barátok, akiket életében sohasem látott: egy kicsi gyermek futott elébe, erős, egyenes lábakon, egy nő a sötét Afrikából, akinek szemében szeretet és szabadságérzet ragyogott, egy kis hindu-menyasszony, de többé nem menyasszony, hanem gondtalan kis leány, ezek és még sok más, ezer meg ezer alak jött elébe, s így üdvözölték: „Te orvosokat, tanítókat és misszionáriusokat küldtél hozzánk, akik Jézust hozták el nekünk. Idődet, pénzedet, szeretetedet nekünk adtad, hogy rajtunk segítve legyen. Saját testvéreidnek, saját gyermekeidnek ismertél el bennünket, odaszerettél bennünket Jézushoz.”

Az asszony félt, hogy ez csak álom, s hamar el fog múlni, s azt kérdezte: „Szabad-e ennek a szeretetnek az emlékét a mennyországba, az örökkévalóságba magammal vinni?”

S a felelet így hangzott: „Ez itt a mennyország.”

Tudakozzatok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

1928. Jan. 1. Luk. 2 : 21. Gal. 3 : 23—29. Luk. 4 : 16—21. Róm. 8 : 24—32. A törvényre szükségünk van, míg föl nem ébredt lelkünkben a hit s össze nem köt bennünket Jézus Krisztussal. De ha a Krisztuséi vagyunk, akkor szabadok vagyunk a törvénytől, mert Istennek megváltott, szabad gyermekei vagyunk, akik önként, szeretetből teljesítjük parancsolatait és szolgálunk Öneki. Ha még nem vagy ilyen szabad, legyen ez a most kezdődő esztendő a te szabadulásodnak boldog esztendeje!

Jan. 2. Zsolt. 111. Róm. 1 : 1—15. Boldog ember az, aki teljes szívéből tudja dicsérni az Urat, mert az élő összeköttetésben van vele, s minden nap tapasztalja az Úr gondoskodó szeretetét. A hálaadás, mellyel a már elnyert jókat fogadjuk, legjobban megnyitja szívünket újabb és újabb áldások elfogadására. Valóban az a bölcs ember, aki féli, tiszteli és szereti az Urat, mert az megtalálja azt, amit mások keresnek, de az Úr nélkül, s így nem is tudják megtalálni, — a saját lelke békességét és boldogságát.

Jan. 3. Márk 1 : 1—13. Róm. 1 : 16—25. Márk evangéliuma a legrövidebb a négy evangélium közt, de éppen ezért a legtömörebb is. Jézus születésének és gyermekkorának történetét teljesen mellőzve, egyenesen a messiási pályáját megkezdő Jézussal állít bennünket szembe. Föllép János, az Úr útjának előkészítője, s nyomában mindjárt ott van Jézus is, aki, bár azért jött, hogy Szent-Lélekkel kereszteljen, mégis maga is aláveti magát a vízzel való megkeresztelésnek, hogy igazán elmondhassuk róla, hogy hasonlóvá lett hozzánk mindenekben, a bűnt kivéve. De óh! milyen nagyon különbözővé teszi Őt éppen ez mitőlünk!

Jan. 4. Márk 1 : 14—28. Róm. 2 : 1—11. Jézus első szava az emberekhez ez: Térjetek meg! Ma is ennek kell az igehirdetés vezérfonalának lenni. De Jézus ezt a követelményt nem rideg parancsképpen hangoztatja, hanem támogatja ezt az irgalmaságnak és szeretetnek cselekedeteivel. Nemcsak mint próféta lép föl, hanem mint orvos és mester is, s mint ilyen, azonnal gondoskodik magának tanítványokról is. Ebben bölcsesége és előrelátása nyilatkozik meg.

Jan. 5. Márk. 1 : 29—45. Róm. 2 : 12—24. Mennyi mindenre ráér Jézus! S mennyire

ki is tudják Őt használni az emberek! Az ember sokkal könnyebben meg tudja tanulni azt, hogy valaki által szolgáltatson magának, mint azt, hogy ő szolgáljon. És Jézus szolgál mindenkinek, zúgolódás és szemrehányás nélkül. Szolgálatának titka az, hogy állandó összeköttetésben van az Atyával, s ezt az összeköttetést ápolja magános óráiban is. (35. v.) Aki Jézustól meg akar tanulni szolgálni, az tanuljon meg tőle imádkozni is. De aki eredményesen akar imádkozni, az tanuljon meg szolgálni is.

Jan. 6. Máté 2 : 1—12. És. 60 : 1—6. Máté 3 : 13—17. II. Kor. 4 : 3—6. A bűn leplet borít az ember lelki szemekre, úgy, hogy nem tudja meglátni Isten dicsőségét a Krisztusban. Éppen a Krisztusról szóló evangélium olyan érthetetlen és elfogadhatatlan az ember előtt, mert ez foglalja magában a bűnről, a megváltásról, a megtérésről, az újjászületésről szóló hiradást, amelyekről semmit sem akar tudni a bűnös emberi szív. De aki kész kitárni szívét az Isten világossága előtt, annak a szívében felgyújtja Isten azt a világosságot, amely az Ő dicsőségét a Jézus Krisztus arcán mutatja meg. Eg-e a te szívedben ez a világosság?

Jan. 7. Márk 2 : 1—2. Zsolt. 122. Milyen kimondhatatlan megkönnyebbülésére szolgálhatott a szegény gutaütöttnek, mikor Jézus ajkáról ezeket a szavakat hallotta: Megbocsáttattak néked a te bűneid. Bizonyára még testi nyomorúságát is könnyebben viselte volna, miután lelkéről leszakadt ez a teher. De az Úr irgalmassága még ezt is meggyógyítja. Bizonynal ma is többen szabadulnának meg testi betegségeikből, ha jobban vágyakoznának a bűneiktől való szabadulásra s így utat nyitnának a bűnt megbocsátó Jézusnak a testi gyógyításra is. Mert az Úr előtt mindig a lélek az első, nem a test.

Jan. 8. Luk. 2 : 41—52. Róm. 12 : 1—6. Ján. 1 : 35—42. II. Kor. 6 : 14—7 : 1. Keresztelő János felismerte Jézusban azt, ami a legfontosabb, hogy t. i. Isten Báránya. S ezen a nyomon indul el a két tanítvány. Azoknak sem volt elég megismerni Jézust mint bölcs Tanítót, nagy Orvost, erőteljes Prófétát, hanem meg kellett ismerniük mint Bárányt is. S éppen azért volt nekik nehezebb, mint nekünk Jézust a maga lényének teljességében megismerniük, mert még nem állott a Golgotha keresztlé, s nem vérzett el rajta az áldozati bárány. Mi már oda-

mehetünk Golgothára s elfogadhatjuk az éretlünk is kiontott drága vért.

Jan. 9. Zsolt. 112. Róm. 3: 1—20. Sok ember attól fél, hogy ha elfogadja az Úr Jézust és követésébe lép, akkor földi dolgaiban hátramaradása lesz. Pedig az Úr a földi javakat is azoknak igéri, akik Őt félik és Őbenne hisznek. Gazdagság, bőség, előmenetel, családi boldogság, az igazak előtt való tekintély mindazoknak van ígérve, akik hisznek. Isten pedig hű marad az Ő ígéréteihez.

Jan. 10. Márk 2: 13—28. Róm. 3: 21—31. Jézus felfogása nagyon különbözik az emberek felfogásától. Az emberek mindig a „jókat”, az okosakat, az előkelőket, a hatalmasokat szeretik keresni társaságuknak, Jézus a szegényeket, az együgyűeket, a bűnösöket kereste. Mert az emberek azokat keresik, akikből hasznot húzhatnak, Jézus pedig azokat, akiknek használhat. S ez az Ő módszere olyan új, hogy a régi emberi felfogást nem lehet vele kifoltozni, hanem az ember felfogásának, vagyis egész belső lelkületének gyökeresen meg kell változnia, újjá kell születnie, hogy Jézus követője lehessen.

Jan. 11. Márk 3: 1—19. Róm. 4: 1—8. A szombatnap (nekünk vasárnap) helyes ünneplését is csak Jézustól tanulhatjuk meg. Sem a vasárnapnak semmibevétele, a hét-köznapokkal egyenlővé tétele, sem a farizeusi aprólekos törvényeskedés nem méltó ünneplése a vasárnapnak. De a mai modern felfogás sem, hogy a vasárnap arra való, hogy akkor különösképpen kiűrtsük a világi élvezetek poharát, vagy pedig átadjuk magunkat a teljes téletlenségnek egy átdorbézolt szombatéjszaka után. A vasárnap az Úr előtt való szent megcsendesedésnek, az Igéből való bőséges táplálkozásnak, a keresztyén közösség ápolásának, a szeretet különösképen való gyakorlásának a napja. Bár megtanulnánk mindnyájan igazán megszentelni a vasárnapot!

Jan. 12. Márk 3: 20—35. Róm. 4: 16—25. A Szent-Lélek Jézust akarja előttünk megdicőíteni. A bűnös emberi lélek soká ellene áll a Szent-Lélek eme munkájának, s nem fogadja be Jézust. De a Lélek hosszútűró és kegyelmes, s újra, meg újra kopogtat a kemény emberi szív ajtaján. De aki az ellenállásban annyira megcsökönyszerődik, hogy végre odayut, hogy Jézust nemcsak Isten gyanánt el nem fogadja, hanem még emberi méltóságából is kivetkőzteti és önösznak, tisztátalan léleknek nevezi, az áromlást követ el a Szent-Lélek ellen, s életet von magára. De azt az ítéletet Isten maga számára tartotta fenn, tehát ne mi

mondjuk ki valamely embertársunk fölött.

Jan. 13. Márk 4: 1—20. Róm. 5: 1—11. Aki még ezt a példázatot sem érti meg, hogy érti meg a többit? (13. v.) Akinek a szíve olyan, mint az útfél, vagy a kövecses, vagy tövises föld, mely nem ad jó termést az ige drága magvából, hogy értené meg az az Isten országának titkait? Első dolog, hogy befogadjuk a Jézus váltásáról szóló ígét, egyszerű, alázatos, gyérmeki hittel, s csak azután várhatjuk a többi áldást, amelyet Isten ígér és meg is ad mindazoknak, akik Őt szeretik és neki engednek. Hogy pedig szívünk jó föld legyen, az sokkal inkább függ tőlünk, mint ahogy gondolnánk, mert hiszen az Úr a kemény és felületes szíveket egyaránt meg tudja munkálni és tisztítani, ha engedjük.

Jan. 14. Márk 4: 21—41. És. 61: 1—6. A példázatok nem arra valók, hogy azok mellett megálljunk, hanem hogy belőlük kiindulva, megismerjük és befogadjuk azoknak lelki értelmét. S Isten Szent-Lelke érthetővé teszi azt mindenki előtt, aki hajlandó a tanítványok sorába beállani s nem büszkélkedik a maga értelmével. Mert az elvetett mag magától nő, vagyis Isten kegyelme által, nem a mi bölcseségünk, erőnk vagy erőfeszítésünk által. De ennek elfogadásához alázatosság és hit szükséges. S a Mester ma is oly sokszor kénytelen még azt kérdezni: „Hogy van, hogy nincsen hitetek?”

Jan. 15. Ján. 2: 1—11. Róm. 12: 7—16. Ján. 1: 43—51. I. Kor. 2: 6—15. Jézus az Ő dicsőségét látszólag csekély dologban mutatja meg először, a víznek borrá való változtatásában. De ennek a csekély dolognak is mélyebb értelme van, ez is példázat, nem szavakban, hanem cselekedetben. Aki abból az italból merít, amelyet Jézus készít és kínál neki, az tapasztalni fogja, hogy az sokkal jobb, nemesebb, erősítőbb, mint amilyenek ő gondolta. A Jézus által nyújtott lelki ital öröme és erőnek a forrása; bár merítse belőle minden lélek örömmel és hálaadással!

Jan. 16. Zsolt. 113: 1—8. Róm. 5: 12—21. A bibliahan nagy jelentősége van a neveknek. Mily sok neve van az Úrnak, s mindegyik milyen fontos és sokatmondó! Gondolkozzál fölöttük, s gondold el, hogy ezek nem pusztá szavak (Mindenható, Örökkévaló, Megváltó, Idvezítő, stb.) hanem kifezései egy nagy Valóságnak, akit még száz névvel sem lehet eléggé kifejezni. Ha ezt jól meggondolod, tehetsz-e te is egyebet, mint hogy áldd, dicséred, magasztald az Úrnak nevét, s őt, aki mindezeknek a neveknek a dicsőséges megvalósulása?!

VARGHA GYULÁNÉ.